

De Woestijnvis-man

Het productiehuis is een familiebedrijf geworden.

Door **PETER CASTEELS**

Ik ben opgegroeid met Woestijnvis-mannen. Aan het eind van de jaren negentig waren dat in de eerste plaats Mark Uytterhoeven, Tom Lenaerts, Bart De Pauw en, misschien toen nog wel het populairst, Rob Vanoudenhoven. Ze lijken allemaal meer op elkaar dan dat ze verschillen: niet bijzonder knap, underdogs, heel geestig, nooit brutaal. De mooiste herinneringen heb ik aan de seizoenen dat Mark Uytterhoeven *De laatste show* presenteerde, en aan de eerste jaren dat Erik Van Looy – nog zo'n man – quizmaster was van *De Slimste Mens ter Wereld*. Ik rolde toen soms letterlijk over de grond van het lachen, al kwam dat vooral omdat ik thuis meestal in kleermakerszit op het tapijt zat als ik televisie keek.

Ik heb nooit anders geweten dan dat Woestijnvis de succesvolste programma's op televisie maakte, maar Lenaerts, De Pauw en zeker Uytterhoeven waren toen de eersten in Vlaanderen die op zo'n manier presenteerden. Sindsdien is Woestijnvis hetzelfde type blijven afleveren. Neveneffecten als Jelle De Beule, Lieven Scheire en Jonas Geirnaert passen erin, net als Steven Van Herreweghe, Bart Cannaraerts

en uiteraard Philippe Geubels. Dezelfde jongensachtige stijl, dezelfde ironie, dezelfde gewonigheid. Vlaanderen kan er niet genoeg van krijgen, maar mij komt het stilaan de strot uit. Naar Sven De Leijer kan ik geen twee minuten meer kijken, en ik had zelfs last met die geforceerde grappigheid van Otto-Jan Ham als presentator van *De Ideale Wereld*. (Met *Hi My Name is Jonny Polonsky* maakte Ham onlangs wel de ontroerendste documentaire die dit jaar op Canvas te zien zal zijn.)

Nu is daar Thomas Huyghe. Ik had zijn aantreden in de Vlaamse televisiewereld volledig gemist, maar VRT NU bleef mij aansporen om *Het leven.doc* te bekijken, zijn online talkshow. Huyghe is het eerste exemplaar van de derde generatie van Woestijnvis-mannen die wordt opgekweekt. Hij lijkt zelfs dezelfde outfits te dragen waarin Mark Uytterhoeven in de jaren negentig *Alles kan beter* presenteerde. Waar dat programma vernieuwend was, is *Het leven.doc* dat natuurlijk al lang niet meer. Het zijn gesprekjes met BV's over het zogenaamde dagelijks leven, die eigenlijk nergens echt over gaan – bizar, ook, dat de lockdown amper ter sprake komt. Het hele programma baadt in dezelfde ouderwetse en nu vooral tamme gezelligheid die we al twintig jaar van Woestijnvis kennen. Het productiehuis begint op een familiebedrijf te lijken, waarbij de volgende generatie altijd ietsjes minder getalenteerd is dan de vorige die ze probeert te kopiëren. Als de VRT dan toch nog geld heeft om online nicheprogramma's te bestellen en jonge, nieuwe makers een kans te geven, is *Het leven.doc* de domste keuze die een zender kan maken. ●

David and Goliath en 'Singer of Psalm', 2020 © Genesis Tramine - Foto: Hugard and Vanoverschelde

Geschilderde gospel

De diepgelovige Genesis 'what's in a name' Tramine (1983) uit Brooklyn New York noemt zichzelf 'een zwarte queer schilder met een vrouwelijk lichaam'. Ze maakt fascinerende doeken: spirituele visuele preken ontstaan tijdens de trance van haar gebed, in een stijl verwant aan eighties neo-expressionisme en graffiti, die werk van Jean Michel Basquiat voor de geest haalt. Tramine mixt figuratieve en abstracte tekens tot een energiek spel van lijn, vorm en kleur waarmee ze gefragmenteerde portretten componeert tegen monochrome achtergronden. In die genderfluïde werken verwerkt ze emoties van recente wereldse beproevingen, van de verstikkende coronapandemie tot de opleving van raciale spanningen. Met *Evidence of Grace*, een suite van vijftien 'grootse' tableaus brengt Tramine haar helende boodschap naar Brussel.

Door **HANS BOFFEL**

Genesis Tramine, *Evidence of Grace*, tot 28/02 bij Almine Rech, Brussel. Info: alminerech.com